

tűzte ki, hogy ne befejezett és kifomált pályát értékeljen, hanem olyan kvalifikációkat, amelyek komoly teljesítmények után egy széles ívelű fejlődés lehetőségei előtt állanak. A legutóbbi esztendőkből ezek a kiválasztások különösen sikerültek s a díj nyertesek fejlődésükben, sikereikben igazolták a hozzájuk fűződő várakozásokat. Az idei jutalmazandók megválasztása a magyar grafikának új gazdag termésében nem lett volna könnyű feladat, mert hiszen egész névsor állott rendelkezésre kitűnő fiatal grafikusokból, nobiles kultúrájú, egészséges magyar talentumokból. Éppen ezért a jury az egyformán értékes eredmények és ígéretek között azt választotta ki, aki a grafikának legmélyebb és legkomolyabb területén dolgozik. A grafika és kiváltképpen a rézkarc problémái között legáltalábanbb területen jár *Weil Erzsébet*, aki a nagy kompozíció világát választotta munkásságának leghangsúlyosabb részül. *Weil Erzsébetnek* fejlődését, egyre biztosabban kibontakozó egyéniségét és kultúráját évek óta figyeljük. Ha végiglapozzuk eddig publikált rézkarcainak gyűjteményét, legpregnansabb és legértékesebb lapjai éppen erről a területről, a nagy kompozíció feladataiból valók. Különösen két kompozíciója:

„Az élet keresztjét hordozók” és a „Baleset” című művei azok, amelyek legteljesebben mutatják tudását és értékét. A karcolóú korlátai, az egyszín-anyag lehetőségei közötti monumentális tömegek, tömegmozgások drámai lendülete szől felénk az egyik lapról. Feszült energiák és emelkedett páthosz, amelyet egy szinte tragikusan széles ívelésű tájkép és mennyből mint háttér hangsúlyoz ki. A másikon a véletlen tragikum mellett riadtan kapkodó emberi mozgás, nyugtalanság és várakozás izgalommal szemben ellentétként egy építelőblokk súlya és fenyegető nyugalma fogja meg a nézőt. Ez a két lap mint két legértékesebb teljesítménye nemcsak technikai tudásban, egységes építkezésben és stílussal, hanem erős és komoly bensőséggel szerez érdemet minden megbecsülésre. Helyenként meglepő vehemencia és erő, fölényes, bár nem mindig egységes technikai felszerelése támasztják alá ebben a hatásban. A három díjat társaságnak nemcsak örömmel, de emelkedett megnyugvással adja át a magyar művészet e három komoly, jó értékének. Három olyan művésznek, akik minden díj és jutalom legigazibb szelleme szerint méltóak erre az elismerésre.

IN MEMORIAM

PONGRÁCZ SZIGFRID. Szorgalmas és kiváló készülségű szobrászunk volt *Pongrácz Szigfrid*, akit február 6-án ragadtott el a halál Budapestén. Munkássága sokáig volt: résztvett emlékművek tervezésében és mintázásában, építészeti díszül szolgáló dekoratív művek egész sorát mintázta, síremlékek és képmások kerültek ki műhelyéből, főképp pedig sok kőszobrászati mű, amelyekkel szorgalmasan vett részt a Múcsarnok kiállításain. Ezeknek stílusa beilleszkedett a korabeli általános szobrászati stílusba, amely realiztikus alapon alakult ki a barokkban szerzett tanulságok segítségével. E stílus keretében jelentékeny volt mintázási készsége.

Pongrácz D. Szigfrid Brünben született 1872 június 15-én. Művészeti tanulmányait Bécsben végezte *Helmerl* és *Zumbachnád*, akiknek osztályában akadémiai díjakat kapott. 1894-ben Budapestén telepedett le, megszerezte a magyar honosságot s 1896-ban lépett először a nyilvánosság elé a millenáris műtárlaton „A vízözön” című gipsz-domborművel.

Csakhamar szerepelni kezdett emlékmű-pályázatainkon s ilyenek sorában különböző díjakat nyert az *Erzsébet királyné*-, *Kossuth*-, *Szabadságharc-szobor*; *Munkácsy-emlék* pályázatok alkalmával. Nyilvános helyre került művel közül felemlítjük *Vak Béla* szobrát, amely a *Sevickedanz-Zala-féle* budapesti millenáris emlékműnek egyik bronz-alakja, az aradi és a debreceni *Kossuth-szobrot*, a két utóbbit *Margó Edével* közösen mintázta. Dekoratív munkákat készített a királyi vár, az *Osztrák-Magyar Bank* budapesti palotája s a budapesti *Corvin-áruház* számára. Képmásai közül fel-tűntet keltett *Márkus József* főpolgármester anyjának portrája. Az állam megvásárolta „*Scherzo*” és „*Eva*” című bronzműveit. Más munkái a székesfőváros tulajdonába kerültek. Egyik szép művét, az „*Elégia*” címűt a Magyar Művészet reprodukálta II. évfolyamában. Temetése február 8-án volt, pályáitrsai nagy részével, a kerepesiúti-temetőben, ahol a székesfőváros díszsírhelet adományozott neki végső pihenőül, derekas munkásságának elismerésül.